

het verslag in het *vu-blad* van september 1959 vroeg hij met nadruk 'begrip voor de manier waarop mensen van de jongere generatie het probleem van de doorwerking van de beginselen in een politieke organisatie verwerken. Zij willen duidelijk maken dat niet alles voor hen pasklaar is, dat het niet zo gemakkelijk ligt.'

Een nieuw incident deed zich voor, toen de *vu*-psycholoog prof. dr. H. R. Wijngaarden in april 1962 het woord voerde op een door de Partij van de Arbeid georganiseerde demonstratie inzake de kwestie-Nieuw-Guinea. De storm van protesten die in de *vu*-Vereniging opstak noodzaakte directeuren en curatoren een verklaring uit te geven, waarin zij hun 'ernstig leedwezen over het gebeurde' uitspraken. Op de *vu*-dag van 5 juli 1962 te Dordrecht werd deze publieke reprimande door enkele critici als een 'schrikreactie' afgekeurd, maar door de meeste aanwezigen van harte gesteund.

93

Niet alleen inzake het vraagstuk van de christelijke partijvorming, ook over andere kwesties werden aan de *vu* steeds vaker opvattingen verkondigd die de traditionele achterban wel verontrustend in de oren moesten klinken. Het ging daarbij om kwesties die stuk voor stuk gevoelig lagen en dus bij uitstek geschikt waren om emoties op te roepen: het vraagstuk van de geboortenregeling, de evolutietheorie en de historiciteit van het scheppingsverhaal, de medezeggenschap in de onderneming, de Wereldraad van Kerken, het rassenvraagstuk en de verhouding tot Zuid-Afrika. In de discussie over al deze vraagstukken tekenden zich de tegenstellingen zich steeds scherper af. De eens zo hechte samenhang tussen de leden van de universitaire gemeenschap en de leden van de Vereniging kwam onder druk te staan.

Naast deze beginnende mentale verwijdering deed zich nog een andere ontwikkeling voor, die de band tussen *vu* en Vereniging nog verder dreigde te verzwakken: de universiteit ontving steeds meer subsidie van de overheid, met als gevolg dat zij in financieel opzicht minder afhankelijk werd van de Vereniging. De rijkssubsidie voor bijzondere instellingen, die in 1948 nog 85% van de huisvestings- en 60% van de exploitatiekosten had bedragen, was in 1956 onder minister Cals opgetrokken naar respectievelijk 90% en 65%. Al in 1960 verhoogde de minister het percentage naar 95% van alle kosten, waarbij niet langer onderscheid werd gemaakt tussen de kosten voor huisvesting en exploitatie. Vanaf 1963 werd ook de theologische faculteit, die tot dusver buiten de regeling was gevallen, door de overheid ge-